Lieta Nr.137000615

S P R I E D U M S

Jelgavā, 2015.gada 10.septembrī

Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesnese referente I.Akmeņlauka
tiesneši J.Siliņš un R.Rinčs
sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību izskatīja apelācijas kārtībā rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Tukuma rajona tiesas 2015.gada 21.maija spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 18.janvāra lēmums Nr.2055, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi pierādījumus un administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

k o n s t a t ē j a

2014.gada 9.augustā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors M.Lāma sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PA 963981 par to, ka 2014.gada 9.augustā plkst.12.28 /pers. A/ vadīja transportlīdzekli Ford Focus ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Rīgā pa Zolitūdes ielu, no Valtaiķu ielas puses Zebrenes ielas virzienā ar braukšanas ātrumu 85 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 30 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā. Ņemot vērā ātruma mērīšanas ierīces pieļaujamo kļūdu, iespējamais minimālais braukšanas ātrums bija 82 km/h. Ātrums fiksēts ar radaru „Stalker Dual" Nr.95458. Pārkāpums fiksēts video ierakstā. Saskaņā ar Ceļu Satiksmes likuma 30.panta pirmo daļu piemērots transportlīdzekļa vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

Protokolā norādīts, ka /pers. A/ pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 114., 116.punktu.

/pers. A/ darbības kvalificētas pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{8}$ panta astoņpadsmitās daļas.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Meklēšanas nodaļas galvenā inspektora G.Pusta 2014.gada 13.augusta lēmumu /pers. A/ uzlikts naudas sods 140 *euro* apmērā, atņemtas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 3 mēnešiem.

Minēto lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē, lūdzot to atcelt un izbeigt pret viņu administratīvo lietvedību.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas 2014.gada 18.septembra lēmumu atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Meklēšanas nodaļas galvenā inspektora G.Pusta 2014.gada 13.augusta lēmums, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Minēto lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Tukuma rajona tiesā, lūdzot to atcelt un izbeigt administratīvo lietvedību pret viņu.

Ar Tukuma rajona tiesas 2015.gada 21.maija spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas 2014.gada 18.septembra lēmums, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Minēto Tukuma rajona tiesas spriedumu /pers. A/ pārsūdzēja Zemgales apgabaltiesā.

Apelācijas sūdzībā /pers. A/ lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai.

Apelācijas sūdzībā /pers. A/ norāda, ka pastāv šaubas par to, kurā ātruma režīma zonā nomērīts ātrums. /pers. A/ norāda, ka viņš ticis sodīts

par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu, ka braucis ar 85km/h ceļa posmā, kur saskaņā ar ceļa zīmi Nr.323 atļautais braukšanas ātrums ir 30km/h. /pers. A/ norāda, ka ar šādu ātrumu neesot braucis, turklāt ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā.

I./pers. A/ sūdzībā atsaucas uz Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 ,,Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā"1 (publiski pieejami Valsts policijas mājas lapā www.vp.gov.lv) XI. nodaļas «Transportlīdzekļu braukšanas ātruma kontrole" 101.punktu, kurā norādīts: „ *Aizliegts transportlīdzekļa braukšanas ātrumu kontrolēt ceļa posmā, kur radara, darbības zonā tuvu viena aiz otras uzstādītas dažādu maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, apdzīvotas vietas sākumā un apdzīvotas beigās, ja radara darbības zonā atrodas ceļa zīmes apdzīvotas vietas sākums vai apdzīvotas vietas beigas* [..] ". /pers. A/ norāda, ka tā ir loģiska prasība, ņemot vērā, ka radara ,,Stalker" mērīšanas attālums var sasniegt pat l kilometru. Tādējādi var izvairīties no konkrētajam ātruma režīmam jeb ceļa zīmes Nr.323 darbības zonai neattiecināma ātruma mērījuma, kad, policijas ekipāžai atrodoties aiz ātruma maiņas zīmes, tā nomēra transportlīdzekļa ātrumu, pirms tas vēl ir šķērsojis attiecīgo ceļa zīmi.

/pers. A/ norāda, ka videoierakstā (00:38) varot redzēt, ka radars uzrāda dažādus ātrumus tuvu pie 80 km/h, kaut arī vēl vairākas sekundes nav redzams neviens transportlīdzeklis, turklāt radars uzrāda ātrumu mērījumus vēl pirms transportlīdzekļi izbraukuši no krūmu aizsega un parādās policistu redzeslokā. /pers. A/ norāda, ka video esot redzams, ka ātrums parādās vēl labu laiku pirms transportlīdzeklis nonāk policistu redzeslokā, līdz ar ko, sūdzības iesniedzēja /pers. A/ ieskatā, policisti kļūdījušies, uzskatot, ka ar tādu ātrumu viņš vadījis transportlīdzekli ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā. Kā norāda sūdzībā /pers. A/ - policisti neizvairījās no konkrētajam ātruma režīmam jeb ceļa zīmes Nr.323 darbības zonai neattiecināma ātruma mērījuma, kad, policijas ekipāžai atrodoties aiz ātruma maiņas zīmes, tā nomēra transportlīdzekļa ātrumu, pirms tas vēl ir šķērsojis attiecīgo ceļa zīmi. Līdz ar to /pers. A/ uzskata, ka nomērītais ātrums nav attiecināms uz strīdus ātruma ierobežojuma zonu.

/pers. A/ sūdzībā norāda, ka līdzīgā lietā Administratīvā apgabaltiesa ar 2012.gada 28.jūnija spriedumu lietā Nr.A42840209 izbeidza lietu par ātruma pārkāpumu, jo policija nespēja pierādīt un novērst šaubas par to, kurā ātruma režīma darbības zonā transportlīdzeklim bija izmērīts ātrums (skat. sprieduma 13.punktu).

Tālāk apelācijas sūdzībā /pers. A/ norāda, ka pieļauts būtisks pārkāpums - neesot vērtēti viņa aizstāvības argumenti. /pers. A/ norāda, ka iepriekš minētos argumentus viņš jau izteicis sūdzībā par policijas sākotnējo lēmumu, tomēr galējā lēmumā policija pret to nav paudusi nekādu attieksmi. Pirms lietas izskatīšanas tiesas sēdē policijas pārstāve tiesai iesniedza ziņojumu, tomēr arī tajā policija nesniedza nekādu viedokli un pierādījumus, cik tālu policisti ātruma mērīšanas brīdī atradās no ceļa zīmes Nr.323.

/pers. A/ sūdzībā norāda, ka saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktu apdzīvotās vietās atļautais ātrums ir 50km/h, kas jāvērtē kā vispārējais regulējums, turpretī ar ceļa zīmi Nr.323 noteiktie ātruma ierobežojumi jāvērtē kā izņēmumi no vispārējā regulējuma. Ņemot vērā, ka saskaņā ar LAPK 243. panta otro daļu pierādīšanas pienākums ir policijai, līdz ar to /pers. A/ uzskata, ka vēl aizvien nav izgaisinātas šaubas par ātruma mērījuma attiecināmību uz ātruma režīma maiņas zonu. Savukārt tiesa savā spriedumā pievienojās augstākas policijas iestādes lēmuma motivācijai, tālāk šo argumentu neizvērtēja.

/pers. A/ sūdzībā atsaucas uz Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas spriedumiem - 2014.gada 13.marta spriedumu lietā Nr.135018313, kurā tiesa atcēla pirmās instances tiesas spriedumu un nosūtīja to jaunai izskatīšanai tieši šādu iepriekš minētu pārkāpumu dēļ, ka nebija izvērtēti sūdzības iesniedzēja norādītā judikatūra, argumenti par radara izmantošanu, kā arī atsaucas uz 2014.gada 16.decembra spriedumu lietā Nr.P129126812, kurā spriedums tika atcelts un lieta nodota jaunai izskatīšanai.

Sūdzības iesniedzējs /pers. A/ atsaucas uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13} panta otro daļu un norāda, ka sprieduma motīvu daļā tiesai jāargumentē, kāpēc vienam vai otram argumentam tā devusi priekšroku, kāpēc citus noraidījusi. Tālāk /pers. A/ atsaucas uz LAPK 289.^{21} panta piekto daļu, ka apelācijas instances tiesai jāievēro šā kodeksa divdesmit trešajā "a" nodaļā noteiktā

tiesvedības kārtību, kas savukārt saskaņā ar LAPK 289.^{12} panta pirmās daļas 5.punktu - ja lietā nav pilna lēmuma, /pers. A/ ieskatā, ir pamats sprieduma atcelšanai un lietas nosūtīšanai jaunai skatīšanai. /pers. A/ norāda, ka šāda situācija, kad spriedumā pēc būtības kvalitatīvi nav atrodama motīvu daļa, ir pretrunā ar Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta pirmajā daļā, Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprināto pamatprincipu - tiesībām uz taisnīgu tiesu. Tāpēc /pers. A/ uzskata, ka šāds pārkāpums jāatzīst par būtisku, kas būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai un lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai.

Tālāk savā sūdzībā /pers. A/ norāda, ka neesot kavējies ar sevis aizstāvību, administratīvā pārkāpuma protokolā pēc tā sastādīšanas norādījis, ka nepiekrīt pārkāpumam. /pers. A/ atsaucas uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 28.februāra spriedumu Nr. SKA-80/2007 un norāda – ja vadītājs protokolā norādījis, ka pārkāpumu nav izdarījis, tad policijai jāiesniedz objektīvi pierādījumi par pretējo. Taču, kā norāda /pers. A/, lietā tā arī nav nekādas informācijas par to, cik tālu no ātruma maiņas zīmes policija atradās, lai varētu atrisināt jautājumu par ātruma attiecināmību uz konkrēto ātruma maiņas zonu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka pastāv šaubas par ātruma mērījuma attiecināmību uz viņa transporta līdzekli, jo video esot redzams, ka radars vienlaicīgi uzrāda vairākus ātruma mērījumus. Tas ir izskaidrojams ar to, ka brauc vairāki transporta līdzekļi, tai skaitā, arī aiz viņa – sūdzības iesniedzēja uzreiz brauc transporta līdzeklis. /pers. A/ uzskata, ka policistu nomērītais ātrums droši vien attiecināms transporta līdzekli, kas brauca aiz viņa un kas laikus paspēja samazināt ātrumu, pirms izbrauca no krūmu aizsega, redzot, ka policisti jau stādina viņa- /pers. A/ transporta līdzekli. Sūdzības iesniedzējs vēlreiz atsaucas uz videoierakstu, ka tajā radars uzrāda dažādus ātrumus tuvu pie 80 km/h, kaut arī nav redzams neviens transporta līdzeklis, bet radars uzrāda ātrumu mērījumus, vēl pirms transporta līdzekļi ir izbraukuši no krūmu aizsega un parādās policistu redzeslokā. Tādējādi /pers. A/ uzskata, ka nav pārliecinošu pierādījumu, ka nomērītais ātrums ir attiecināms uz viņa vadīto transporta līdzekli.

/pers. A/ savā sūdzībā norāda, ka radars "Stalker" atbilstoši instrukcijai darbojas uz doplera principa pamata, un šajā sakarā sūdzības iesniedzējs atsaucas uz 2013.gada 27.decembra spriedumu Latgales apgabaltiesas administratīvā pārkāpuma lietā Nr.112025613, kurā izteikts, ka ar šo ierīci pastāv kā teorētiska, tā praktiska iespēja kļūdīties, ja radara uztveršanas zonā ir vairāki transporta līdzekļi, ar dažādām kustīgām virsmām.

Savā apelācijas sūdzībā /pers. A/ izsaka šaubas par radara izmantošanu atbilstoši instrukcijas brīdinājumiem. /pers. A/ norāda, ka saskaņā ar radara "Stalker" lietošanas instrukciju radara mērījumu precizitāti varēja ietekmēt radara lietošana zem elektrolīnijas un laternas vadiem. Norāda, ka video varot redzēt, ka policijas transportlīdzeklis stāv blakus elektrības stabam. Tāpat esot jāņem vērā, ka viņš - /pers. A/ tika apturēts karstajās vasaras dienās, kad gaisa temperatūra bija līdz 30°C, tāpēc esot uzskatāms, ka šādos apstākļos visi autobraucēji savos transporta līdzekļos izmanto ventilatorus, visticamāk arī policisti bija ieslēguši ventilatoru. /pers. A/ uzskata, ka saskaņā ar radara lietošanas instrukciju radara atrašanās pie darbojošās ventilatora var maldīgi palielināt mērķa transportlīdzekļa izmērīto ātrumu. Tāpēc /pers. A/ uzskata, ka konkrētajā gadījumā radara ātruma mērījums nav ticams.

Sūdzības iesniedzējs /pers. A/ savā sūdzībā citē Satversmes 92. pantu, atsaucas uz vairākiem spriedumiem judikatūrā un norāda, ka pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu privātpersonai. /pers. A/ uzskata, ka situāciju, kad lietā nav objektīvu un pārliecinošu pierādījumu par vainu, kā tas, viņaprāt, ir konkrētajā lietā, labi raksturo arī Latgales apgabaltiesas lietā Nr.112025613 spriedumā secinātais, kas, viņa ieskatā, attiecināms uz konkrēto situāciju, proti, ka pārkāpuma izdarīšanas apstākļi nav rūpīgi noskaidroti un izvērtēti, lai arī sūdzības iesniedzējs iesniegtajās sūdzībās uz tiem bija norādījis, kā arī - lai vadītāju sauktu pie likumā noteiktās atbildības ir nepieciešams pierādīt vadītāja vainīgumu ar pārliecinošiem pierādījumiem, kas izslēdz saprātīgas šaubas par vainīgumu pārkāpuma izdarīšanā.

Ievērojot sūdzībā norādīto, /pers. A/ lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21} pantu, apgabaltiesā administratīvā pārkāpuma lieta nozīmēta iztiesāšanai rakstveida procesā, jo, tiesnese, nozīmējot lietu iztiesāšanai, nesaskatīja pamatu pieņemt lēmumu par lietas izskatīšanu tiesas sēdē.

Par iesniegto apelācijas sūdzību rakstveida viedoklis nav iesniegts.

Pārbaudījusi pierādījumus un administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots, tāpēc tā atcelšanai un lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai nav pamata.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pants paredz, ka, institūcijai (amatpersonai) izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības.

Tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. A/ vainīgums administratīvā pārkāpuma protokolā norādītā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīts gan ar augstākas iestādes, gan pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem, izanalizētajiem un pareizi novērtētiem pierādījumiem, kas ir iegūti ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem un ir pietiekami vainīguma konstatēšanai. Šajos nolēmumos ietvertais pierādījumu izvērtējums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Pirmās instances tiesa, atzīstot, ka augstākas iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, rīkojās atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 289.^{13} panta nosacījumiem, un pamatoti pievienojās augstākas iestādes nolēmuma motivācijai, no jauna visus pierādījumus detalizētāk neizvērtēja. Arī Krimināllietu tiesas kolēģija, atzīstot, ka pierādījumi ir norādīti un vērtēti gan augstākas iestādes, gan pirmās instances tiesas spriedumā, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 289.^{13} panta nosacījumiem pievienojas šajos nolēmumos norādītajai motivācijai, un no jauna pierādījumus detalizēti neizvērtē un neatkārto jau norādītos pierādījumus un atzinumus.

Izvērtējot /pers. A/ apelācijas sūdzībā norādīto argumentāciju, tiesas kolēģija noraida to kā nepamatotu šādu apsvērumu dēļ.

Sūdzības iesniedzējs /pers. A/ pirmās instances tiesā nav apstrīdējis, ka administratīvais pārkāpums izdarīts apdzīvotā vietā, kur ātruma ierobežojums ir 30 kilometri stundā. No pirmās instances tiesas sēdes protokola redzams, ka /pers. A/ tiesai paskaidrojis, ka braucis automašīnu plūsmā, ar ātrumu aptuveni 50 kilometri stundā, atļautais ātrums tajā vietā ir 30 kilometri stundā. Līdz ar to apelācijas sūdzībā izteiktais /pers. A/ viedoklis, ka pastāv šaubas par to, kura ātruma režīma zonā ticis nomērīts ātrums, nav pamatots.

Gan pirmās instances tiesa, gan augstāka policijas iestāde pamatoti piešķīra ticamību policijas darbinieka M.Lāmas ziņojumā sniegtajām ziņām par notikuma apstākļiem.

Policijas darbinieks M.Lāma savā dienesta ziņojumā norāda, ka, strādājot pēc grafika, kopā ar kolēģi Z.Kazačenko veica ātruma kontroli Rīgā, Zolitūdes ielā posmā no Valtaiķu ielas līdz Zebrenes ielai, kur satiksmē noteikts ātruma ierobežojums 30 kilometri stundā. Ziņojumā norādīts, ka minētajā ceļa posmā tika apturēta automašīna Ford Focus, kas bija taksometrs un kas bija pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu. Par šo pārkāpumu tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta ceturtajā daļā norādīts - ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Tiesas kolēģijai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto ziņu ticamību, jo apelācijas instances tiesā netika iesniegti pierādījumi, kas būtu par pamatu fiksēto ziņu apšaubīšanai.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais ātruma pārkāpums fiksēts noteiktā kārtībā, izmantojot verificētu radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei un tiesas kolēģijai nav pamata apšaubīt iegūtā pierādījumu ticamību un attiecināmību.

Sūdzības iesniedzēja /pers. A/ apelācijas sūdzībā izteiktās šaubas, ka mērījums veikts ārpus ātruma ierobežojuma zonas, nav pamatots ar konkrētiem pierādījumiem. Tiesas kolēģija atzīst, ka nav pamata apšaubīt to, ka ātruma mērījums būtu veikts ārpus ātruma ierobežojuma zonas, jo policijas darbinieka ziņojumā norādīts, ka dienesta automašīna atradās un tika veikta ātruma kontrole apdzīvotā vietā - Rīgā, Zolitūdes ielā posmā no Valtaiķu ielas līdz Zebrenes ielai. Par vietu, kur /pers. A/ vadītajam transporta līdzeklim fiksēts ātruma pārkāpums, iespējams pārliecināties, aplūkojot attiecīgo ceļa posmu kartē (https://maps.google.lv), kur redzams ka Zolitūdes iela norādītajā ceļa posmā ir apdzīvota vieta Rīgā, tā ir vienvirziena kustības iela, kurā vairākās vietās atrodas ātruma ierobežojuma zīme, kas noteic, ka atļautais braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 30 kilometrus stundā.

Par nepamatotu tiesas kolēģija atzīst /pers. A/ apelācijas sūdzībā izteikto apgalvojumu, ka pirmās instances tiesai vajadzēja rasties saprātīgām šaubām, kuras būtu tulkojamas par labu viņam.

Tiesas kolēģija, atkārtoti pārbaudot un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, pievienojas Tukuma rajona tiesas spriedumā konstatētajam, ka /pers. A/ vainīgums konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīts un nav konstatējamas šaubas par viņa vainīgumu inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Apelācijas sūdzībā /pers. A/ norādījis, ka neesot izvērtēti viņa aizstāvības argumenti, tāpēc pieļauts būtisks pārkāpums. Tiesas kolēģija norāda, ka atbilstoši Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(skat. Administratīvo lietu departamenta Senāta 2004.gada 23.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-216, 2006.gada 28.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-54 un 2005.gada 11.oktobra lēmumu lietā Nr.SKA-292)*.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

No minētā secināms, ka to, cik ticamas pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, jāizvērtē, aplūkojot visus procesā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam.

Pārbaudot gan augstākas iestādes lēmumu, gan pirmās instances tiesas spriedumu, tiesas kolēģija konstatē, ka visi pierādījumi, kas attiecināmi uz notikuma apstākļu noskaidrošanu, ir pārbaudīti un izvērtēti, tāpēc pārkāpumu, kā to apelācijas sūdzībā norādījis /pers. A/, nav pamata konstatēt.

Tiesas kolēģija secina, ka neviens jauns apstāklis vai pierādījums, kas būtu būtisks un attiecināms uz faktiskajiem un tiesiskajiem pārkāpuma apstākļiem un būtu par pamatu sprieduma atcelšanai, /pers. A/ apelācijas sūdzībā nav norādīts. Tāpat tiesas kolēģija nekonstatē procesuālus pārkāpumus, kas nepieļautu tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, un būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai un lietas izbeigšanai, vai - kā tiek norādīts /pers. A/ apelācijas sūdzībā- lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai.

Sūdzības iesniedzēja /pers. A/ atsauces uz judikatūru citās lietās konkrētajā gadījumā neatbilst izskatāmās lietas konstatētiem faktiskajiem apstākļiem, tāpēc nav vērtējamas izskatāmajā lietā.

Tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. A/ vainīgums viņam inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīts ar lietā iegūtiem un pārbaudītiem pierādījumiem, kas ir iegūti ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem un ir pietiekami vainīguma konstatēšanai.

Apelācijas instances tiesā netika konstatēti kādi jauni apstākļi, kas varētu ietekmēt lietā pieņemtā nolēmuma pamatotību, kā arī netika konstatēti apstākļi, kas radītu šaubas par administratīvā pārkāpuma sastāva esamību.

/pers. A/ par izdarīto pārkāpumu pamatoti saukts pie administratīvās atbildības, viņam noteikts sods, kas ir izvēlēts atbilstoši likuma prasībām, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{8}$ panta astoņpadsmitās daļas sankcijā paredzēto sodu.

Ievērojot minēto, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots, tāpēc tas atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{21}$ pantu, $289.^{22}$ pantu, Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Tukuma rajona tiesas 2015.gada 21.maija spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese referente I.Akmeņlauka
Tiesneši J.Siliņš
R.Rinčs